Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 314 651 van 14 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat Edouard TCHIBONSOU**
Boulevard Auguste Reyers 106
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 6 oktober 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2024 kwam verzoeker aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Adis Abeba. Nadat verzoeker door de met grenscontrole belaste inspecteur van de politie was gehoord, nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) op 6 oktober 2024 de beslissing tot terugdrijving. Diezelfde dag werd aan verzoeker een beslissing tot intrekking van een visum en een beslissing tot vasthouding gegeven.

De beslissing tot terugdrijving luidt als volgt:

"(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een Schengenvisum afgeleverd door Frankrijk voor toerisme maar kent geen bezienswaardigheden en is niet in het bezit van toeristische documentatie die zijn reismotief zou kunnen staven.
Hij verklaart bij vrienden te willen verblijven doch is niet in het bezit van een officiële uitnodiging.
De volgende documenten konden niet worden overgelegd: Betrokkene bezit geen vervoerbewijzen voor zijn verplaatsing van België naar Frankrijk en terug."

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift kiest verzoeker voor het Frans als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd.

De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Novelles, deel IV, p 737).

De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands.

Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Over de beslissing tot vasthouding

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De vordering blijkt ook gericht te zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, doch dienaangaande moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV).

Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht zoals vervat in het adagium “audi alteram partem”, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet al dan niet samen gelezen met de Visumcode en de Schengengrenscode en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In deel A van het verzoekschrift geeft verzoeker eerst een theoretische toelichting bij het beginsel audi alteram partem en bij het hoorrecht als beginsel van Unierecht.

Concreet stelt verzoeker dat hij beoogde een toeristische reis te maken naar Frankrijk gedurende 1 maand en dit in het kader van zijn jaarlijks verlof. Hij vroeg hiervoor een visum kort verblijf aan bij de Franse ambassade en verkreeg dit. De reis was oorspronkelijk gepland van 23 september tot 24 oktober 2024 en er was een directe vlucht voorzien van Yaoundé naar Parijs, maar om professionele redenen diende de reis te worden uitgesteld en werd een nieuwe datum voorzien, met name van 5 oktober tot 4 november 2024. Omdat dit zijn eerste reis naar Europa was, vertrouwde hij de administratieve formaliteiten toe aan een reisbureau. Hierdoor ontstonden er problemen met de hotelreservatie. Verzoeker benadrukt dat hij ten tijde van zijn verhoor door de politie uiteengezet heeft hoe deze problemen ontstonden en dat hij ook voorgesteld heeft om meteen een nieuwe hotelreservatie te maken voor Frankrijk. Hier werd geen rekening mee gehouden.

Verzoeker benadrukt eveneens dat hij een familie heeft in Kameroen, dat hij voor een multinational werkt en een goed loon heeft. Deze reis kadert volledig in zijn jaarlijks verlof. Verder stelt verzoeker dat hij wel andere documenten heeft voorgelegd, met name een paspoort, een visum, een attest van zijn verlof en een bankkaart, alsook een afschrift van zijn bankrekening).

Verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen en dat hierdoor het hoorrecht werd geschonden.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vasthouding, doch dienaangaande heeft de Raad supra gesteld niet bevoegd te zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel acht verzoeker eveneens geschonden nu de beslissing steunt op niet pertinente elementen. Na een theoretische toelichting, betoogt verzoeker dat de beslissing enkel gesteund is op het ontbreken van een hotelreservatie en dat er geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen, alsook dat hij duidelijk uitgelegd heeft dat de fout bij een derde lag, met name het reisbureau dat de hotelreservatie boekte.

Thans ligt een manifeste onevenredigheid voor tussen de appreciatiebevoegdheid van verweerder en het resultaat van de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat hij in het bezit is van een visum kort verblijf.

In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet “al dan niet” samen gelezen met de Visumcode en Schengengrenscode.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische toelichting bij artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat bijlage 2 van de Visumcode een niet exhaustieve lijst geeft van documenten die eventueel het doel van de reis kunnen aantonen.

Hij wijst ook op overweging 11 uit de Schengengrenscode.

Verzoeker komt terug op het motief van verweerder dat hij geen geldige hotelreservatie heeft voorgelegd, terwijl hij nochtans terplekke de situatie wou regulariseren.

Bijkomend kwam het de grenspolitie toe om alle nodige informatie te verzamelen zoals onder meer de info geregistreerd in het “VIS”-systeem. Uit artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet kan ook niet precies blijken welke info moet neergelegd worden door verzoeker.

In een volgend onderdeel van het verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker meent dat een schending voorligt van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker stipt aan dat hij werd vastgehouden terwijl hij enkel in transit was en een reis naar Frankrijk beoogde waarvoor hij in het bezit was van de vereiste documenten.

Tot slot voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Volgens verzoeker maakt de irreguliere aanhouding en zijn huidige vasthouding een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

De Raad herinnert aan artikel 6 van de Schengengrenscode dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:
i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;
ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten. (…)

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39. De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet, onder meer, ook het doel van het verblijf kunnen staven en over voldoende middelen van bestaan beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscode blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staaft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

"3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:
a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen.
In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:
i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;
ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;
iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden
iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;
v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;
vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;
b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008; (…)"

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht de verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven.

De bestreden beslissing steunt op artikel 3, lid 1, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
1°[…];
2°[…];
3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;
4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven; […]
De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.
Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken. De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.
De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en regels voor de toepassing van dit artikel vaststellen."

Uit het voorgaande blijkt aldus dat een vreemdeling de binnenkomst kan worden geweigerd en teruggedreven indien hij het doel van het voorgenomen verblijf niet kan staven en wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt.

Verzoeker betwist de motieven en stelt dienaangaande niet afdoende gehoord te zijn.

Waar verzoeker stelt dat hem niet werd meegedeeld in het verhoor welke maatregelen door de grenspolitie werden beoogd, merkt de Raad op dat de hoorplicht niet impliceert dat een bestuur steeds eerst dient uiteen te zetten welke beslissing het overweegt te nemen. In de mate dat verzoeker in dit verband verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden aangegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het arrest waarnaar wordt verwezen vergelijkbaar zijn me deze in voorliggende zaak.

Het Hof van Justitie heeft bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de hoorplicht niet vereist dat de persoon die wordt gehoord voorafgaand aan het gehoor in kennis wordt gesteld van de beslissingen die een bestuur, na dit gehoor zou kunnen of wensen te nemen (cf. mutatis mutandis HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Khaled Boudjlida, § 55.)

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het grensverslag van de politie blijkt dat verzoeker werd gehoord. Aangaande de verklaringen van verzoeker blijkt het volgende:

"Betrokkene is aankomende passagier uit Addis Ababa, oorspronkelijk uit Yaounde. Hij reist voor het eerst naar Europa en wil voor enkele dagen bij familie in Harelbeke blijven alvorens verder te reizen naar Parijs. Zijn schoonbroer zou in de luchthaven zijn om hem naar Harelbeke te vervoeren.
Hij heeft vakantie en wil gedurende enkele weken voor toerisme Frankrijk bezichtigen. Verder wil hij ook nog enkel vrienden bezoeken die woonachtig zijn in Grenoble en Zwitserland.
Hij zal tijdens zijn verblijf op het adres van zijn vrienden verblijven. Hij weet nog niet hoelang en waar hij precies zal verblijven. Hij staat telefonisch in contact met deze vrienden en zal eens ter plaatse verdere richtlijnen vragen omtrent de adresgegeven van zijn beoogd verblijf.
Hij heeft een visum voor toerisme in Frankrijk maar kent uitgezonderd de Eiffeltoren geen andere bezienswaardigheden.
Hij is niet in het bezit van een toeristisch programma en is niet in het bezit van toeristische documentatie zoals reisgids, brochures, etc...
Volgens zijn visumaanvraag zou hij in het Ibis hotel te Parijs verblijven doch betrokkene verklaart geen hotelreservatie te hebben.
Hij heeft 420 euro cash en een Debit-kaart met 1.5 miljoen CFA op de rekening, omgerekend 2286 euro."

De verklaringen die verzoeker aflegde stroken geenszins met hetgeen verzoeker thans betoogt in zijn verzoekschrift. Verzoeker was niet in het bezit van een hotelreservatie voor Frankrijk en uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet de intentie had om meteen door te reizen naar Frankrijk. De enige documenten die verzoeker bij zich had waren een geldig paspoort en een geldig Schengen visum voor Frankrijk (geldig van 23 september tot 22 november 2024), een kredietkaart, cash en zijn ticket. Er lagen geen bewijzen voor van zijn professionele activiteiten voor een multinational, van zijn gezinssamenstelling in Kameroen, noch lag er een attest voor van zijn jaarlijks verlof. Op geen enkel moment heeft hij gesteld dat er een fout werd gemaakt door een derde, met name dat hij alles had toevertrouwd aan een reisbureau die een verkeerde hotelreservatie zou hebben gedaan. Verzoeker legde op dat moment geen enkele hotelreservatie voor. Evenmin blijkt uit dit verslag dat verzoeker zou hebben voorgesteld om de situatie te regulariseren en meteen een hotel te boeken. In zijn verzoekschrift rept verzoeker met geen woord over de intentie om eerst bij familie in Harelbeke te verblijven en evenmin heeft hij betoogd dat hij ook nog vrienden wou gaan bezoeken in Grenoble en Zwitserland.

Bij zijn verzoekschrift brengt verzoeker een aantal documenten bij. Zo legt hij bewijzen voor van zijn gezinssamenstelling in Kameroen, legt hij een bewijs voor van het gegeven dat hij tewerkgesteld is en dat hij jaarlijks verlof heeft, legt hij bankafschriften neer om aan dat te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en legt hij documenten neer van het reisbureau. Uit deze laatste documenten blijkt inderdaad dat de reis geboekt werd middels een reisbureau. Een eerste reis werd gepland en deze voorzag een rechtstreekse vlucht van Yaoundé naar Parijs en een hotelreservatie in het Ibis hotel in Parijs voor de hele duur van de reis. Deze werden geannuleerd en een nieuwe reis werd gepland. Ditmaal was de bestemming Brussel en werd een hotelreservatie gemaakt in de Novotel te Brussel voor de periode van 5 oktober tot 4 november 2024.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene reist met een Schengenvisum afgeleverd door Frankrijk voor toerisme maar kent geen bezienswaardigheden en is niet in het bezit van toeristische documentatie die zijn reismotief zou kunnen staven. Hij verklaart bij vrienden te willen verblijven doch is niet in het bezit van een officiële uitnodiging.
De volgende documenten konden niet worden overgelegd: Betrokkene bezit geen
vervoerbewijzen voor zijn verplaatsing van België naar Frankrijk en terug."

De stukken die verzoeker thans bijbrengt laten niet toe vast te stellen dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt. Vooreerst brengt verzoeker geen enkele uitleg bij over de reden waarom hij deze stukken niet meteen kenbaar heeft gemaakt. Hoe dan ook kan hieruit enkel afgeleid worden dat de eindbestemming Brussel was en niet Frankrijk en dat verzoeker een niet betaalde reservatie had voor zijn verblijf in België en dit voor de gehele duur van zijn verblijf in België. Bovendien gaan deze stukken volledig in tegen de verklaringen die hij heeft afgelegd aan de grens. Daar stelde hij dat hij werd opgewacht door zijn schoonbroer en dat hij voor enkele dagen bij vrienden in Harelbeke zou verblijven en nadien bij vrienden in Frankrijk en Zwitserland zou verblijven. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zijn verklaringen voortdurend aanpast.

Bij zijn verzoekschrift heeft verzoeker ook nog een document toegevoegd dat als bewijs moet dienen voor zijn vervoer Brussel-Parijs. De Raad dient echter vast te stellen dat het document dat werd toegevoegd enkel een QR code bevat. Hieruit kan niet worden afgeleid dat dit een bus ticket is vanuit Brussel naar Parijs, noch op welke datum die reservatie werd gemaakt, daar de QR code niet leesbaar is en het document geen andere informatie bevat.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker de motivering dat hij geen bezienswaardigheden kent en geen toeristische documentatie bezit op geen enkele wijze weerlegt.

Van een persoon die voor de eerste keer een land bezoekt mag een minimum van kennis verwacht worden waarom men precies dat bepaald land wil bezoeken. Het is niet kennelijk onredelijk om te verwachten dat iemand met toeristische bedoelingen, toeristische trekpleisters kan benoemen toch enige notie heeft van datgene wat hij wil bezoeken.

Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker alsnog nieuwe stukken voor. Er worden twee verklaringen op eer neergelegd. Een eerste van een persoon die verklaart dat verzoeker bij haar zou verblijven in Frankrijk en dat zij als gids zou fungeren voor verzoeker en een tweede die verklaart de nicht te zijn van verzoeker in België.

Deze verklaringen op eer werden een dag voor de terechtzitting opgesteld en lijken dus eerder “pour les besoins de la cause” te zijn opgesteld. Hoe dan ook zijn deze onvoldoende om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Dit toont nog steeds niet aan dat verzoeker niet in bezit was van vervoersbewijzen naar Frankrijk en terug. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij bij vrienden in Frankrijk en Zwitserland zou verblijven. Hier is slechts sprake van één persoon en het is ook bevreemdend dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van deze persoon. Bovendien strookt deze verklaring dan weer niet met de hotelreservatie die verzoeker gevoegd heeft bij zijn verzoekschrift. Wat de tweede verklaring betreft, laat noch de verklaring, noch het stuk dat gevoegd werd toe om de verwantschapsband met verzoeker vast te stellen.

De Raad kan het betoog van verzoeker niet volgen dat de gemachtigde een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt of dat er sprake is van een manifeste onevenredigheid tussen de appreciatiebevoegdheid van verweerder en het resultaat van de bestreden beslissing. Een schending van het hoorrecht blijkt prima facie niet.

Evenmin maakt verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel of evenredigheidsbeginsel prima facie aannemelijk.

Er blijkt prima facie niet dat verweerder met een aan hem voorgelegd stuk geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of niet zou overgegaan zijn tot een dienstig gehoor zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel prima facie niet blijkt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 , 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen of niet met de Visumcode en de Schengengrenscode, kan de Raad prima facie niet volgen.

Verzoeker herhaalt meermaals dat artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet preciseert welke informatie exact moet worden verstrekt om het doel van de reis te staven, hetgeen correct is, doch zoals verzoeker zelf aanhaalt verschaft de bijlage II bij de Visumcode wel een non-exhaustieve lijst van mogelijke documenten.

Het feit dat artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet niet preciseert welke stukken of informatie moet worden voorgelegd houdt in dat de grenspolitie in deze een appreciatiebevoegdheid heeft die hij op redelijke en zorgvuldige wijze moet toepassen. Er blijkt in casu niet dat hij dit heeft nagelaten.

Waar verzoeker ingaat op het feit dat hij ter plekke een hotelreservatie wenste te regelen, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet blijkt uit de voorliggende stukken in het administratief dossier.

Waar in overweging 11 van de Schengengrenscode wordt gesteld dat grenswachters alle beschikbare informatie dienen te gebruiken, waaronder gegevens die in het VIS kunnen worden geraadpleegd, kan in casu niet blijken dat de grenspolitie dit zou nagelaten hebben.

Hoe dan ook verklaart verzoeker niet welke info de grenspolitie via het VIS had kunnen verkrijgen, die had kunnen aanleiding geven tot een andersluidende beslissing.

Aangaande het betoog in het licht van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.
De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers enerzijds vastgesteld dat ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugdrijving wordt genomen omdat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verweerder heeft tevens uiteengezet welke concrete feitelijke vaststellingen hij deed.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker stelt nog dat enkel indien er aanwijzingen zijn dat hij zijn visum kort verblijf, om toeristische redenen, op oneigenlijke wijze zou aanwenden een terugdrijvingsbeslissing kan worden genomen. Deze zienswijze vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van artikel 6 van de Schengengrenscode, waarin louter wordt gesteld dat het bezit van bewijsstukken betreffende het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden evenals het beschikken over voldoende bestaansmiddelen toegangsvoorwaarden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan prima facie niet worden vastgesteld.

Met de beschouwingen omtrent de administratieve vrijheidsberoving toont verzoeker niet aan dat de in casu bestreden beslissing niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM.

De schending van de hoorplicht zoals vervat in het adagium “audi alteram partem” of als beginsel van Unierecht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet al dan niet samen gelezen met de Visumcode en de Schengengrenscode, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 3 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
N. VERBRUGGHE,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
N. VERBRUGGHE	J. CAMU